

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 191

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Άγιου Ίουστίνου Πόποβιτς

Ωλη ή πεπτωκυῖα φύσις προσπίπτει ἐνώπιόν Σου μέ μίαν σπαρακτικήν κραυγήν: Κύριε ἐλέησον!

Ὁ πόνος μας μαζεύει ὄλον τόν ἀνθρώπινον λόγον εἰς μίαν προσευχητικήν βοήν: Κύριε ἐλέησον!

Ἐστραμμένοι πρός Σέ, εὐρίσκομεν ὄλην μας τήν ὑπαρξιν νά πλημμυρίζει ἀπ' αὐτόν τόν ἀναστεναγμόν: Κύριε ἐλέησον!

Τά δάκρυα ρέουν καί Σοῦ καταθέτουν ὄλην μας τήν ψυχήν μέσα εἰς αὐτάς τας δύο λέξεις: Κύριε ἐλέησον!

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Παναγία τῆς ἀγάπης. 16ος αἰώνας. Βάβλα.

Η ΚΙΩΠΗΛΗ ΚΡΑΥΓΗ ΤΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Ο πίνακας τοῦ Νορβηγοῦ καλλιτέχνη Ἐντουαρτ Μούνκ ἢ Κραυγή, πού δημιούργησε τό 1893, ἔχει καταστει παγκόσμια τό σύμβολο τῆς ἀγωνίας καί τῆς μοναξιάς τοῦ ἀνθρώπου πού κανεῖς δέν τόν ἀκούει καί κανεῖς δέν νοιάζεται γι' αὐτόν.

Ὅσο καί νά εἶναι ἡ διαπίστωση αὐτή ἀκραία, δέν παύει, ὅμως, νά ἐκφράζει τήν τραγική πραγματικότητα πολλῶν ἀνθρώπων, κυρίως τῆς ἐποχῆς μας, πού ὁ πολιτισμός μας κατάργησε τίς κοινότητες.

Τό ἐρώτημα «ἀκούει κανεῖς;» δέν λέγεται σ' ἓνα ἄδειο σπίτι μά στήν ἄδεια ἀπό συμπαράσταση κοινωνία. Οἱ νέοι, οἱ γονεῖς, οἱ δάσκαλοι, οἱ γιατροί καί οἱ νοσοκόμες, ὅλα τά ἐπαγγέλματα πού ἔχουν νά κάμουν μέ ἀνθρώπους, βιώνουν καί τίς στιγμές τῆς μοναξιάς κι ἄρα τῆς ἀπογοήτευσης.

Ἀπ' αὐτή τήν ὀδυνηρή ἐμπειρία δέν ἀπαλλάσσονται οἱ κληρικοί – ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἐπωμισθῆκαν τό βᾶρος νά εἶναι πατέρες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἦδη ἀπό τόν 1ο αἰώνα, ὁ Ἄπ. Παῦλος γράφει στούς Κορινθίους: «Μοῦ φαίνεται πώς ὁ Θεός σ' ἐμᾶς τούς ἀποστόλους ἔδωσε τήν ἐλεεινότερη θέση, σάν νά

εΐμαστε καταδικασμένοι νά πεθάνουμε στό στάδιο. Γιατί γίναμε θέαμα γιά τόν κόσμο, γί' ἀγγέλους καί γί' ἀνθρώπους. Ἐμεῖς παρουσιαζόμαστε μωροί γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ,... ἀδύναμοι,... περιφρονημένοι. Ὡς αὐτή τήν ὥρα πεινάμε, διψᾶμε, γυρνᾶμε μέ κουρέλια, ξυλοδαρμένοι ἀπό τόπο σέ τόπο χωρίς σπίτι, καί μοχθοῦμε νά ζήσουμε δουλεύοντας μέ τά ἴδια μας τά χέρια... Καταντήσαμε σάν τά σκουπίδια ὄλου τοῦ κόσμου, ὡς αὐτή τήν ὥρα θεωρούμαστε τά ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας» (Α' Κόρ. 4,9-13).

Ἄν δεχτοῦμε τήν Ὁρθόδοξη Παράδοσή μας πού θέτει τούς ἐπισκόπους «διαδόχους τῶν Ἀποστόλων» καί τούς ἱερεῖς

«ἐκπροσώπους τῶν ἐπισκόπων», εἶναι αὐτονόητο ὅτι οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ ἱερεῖς σηκώνουν τό “βάρος” τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας τοῦ κόσμου, μέ τή

δόξα, τήν εὐθύνη, τόν πόνο πού συνεπάγεται αὐτή ἡ ἀποστολή.

Οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ ἱερεῖς βιώνουν τή μυστική χαρά καί τό μυστικό μεγαλεῖο νά τελοῦν τά μυστήρια καί νά «κατεβάξουν τό Θεό στούς ἀνθρώπους», νά ἐνώνουν τούς ἀνθρώπους μέ τό Θεό καί νά πραγματοποιεῖται ἔτσι ὁ σκοπός τῆς

ένανθρωπήσεως, τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεο-
ανθρώπου. Συγχρόνως, ὅμως, βιώνουν καί τήν ἀπόρριψη
τῶν ἀνθρώπων, τήν ἀχαριστία, τήν ἀδυσώπητη κριτική τους,
τήν προσωπική ἀδυναμία καί τά πάθη τους πού δέν θά ἤθε-
λαν νά ἔχουν.

Ποιός λαϊκός καί ἄγευστος τῆς ἱερατικῆς χάρης, χωρίς τα-
πείνωση κι ἀγάπη στό ράσο, χωρίς ἐμπειρία τοῦ ἀγώνα γιά
κάθαρση τῶν παθῶν καί τῆς δύναμης τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά
κατανοήσει τά ἱερατικά βιώματα; Μόνος κι ἀβοήθητος ὁ
κάθε παπάς, ἔχοντας τά βάρη τῆς θέσης του, τῆς οικογένειάς
του, τοῦ ἑαυτοῦ του καί τοῦ κόσμου του, πορεύεται «ὡς περι-
κάθαρμα τοῦ κόσμου», ἀναμένοντας λίγη ἀνθρώπινη παρη-
γοριά καί τή θεϊκή πού, συνήθως, ἔρχεται, ὅταν ἡ πρώτη θά
ἔχει ἐκλείψει.

Ἡ «κραυγή» τοῦ Μούνκ θά μπορούσε νά ἔχει ἕναν παπά
πού φωνάζει γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, γιά τήν ἱερατική
του μοναξιά, γιά τήν ἀπογοήτευση ἀπ' τό ἔργο του.

Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός Σιμωνοπετρίτης εἶχε πεί: «ἡ ἀπο-
στολή τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτου εἰς τήν Ἐκκλησίαν εἶναι νά
ἀποτυγχάνει, διά νά μαρτυρῆται ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ».

Στηριγμένος σ' αὐτή τή δύναμη τοῦ Θεοῦ ὁ κάθε κληρικός
μπορεῖ νά πεί στόν Κύριο καί Θεό του: **«Ἄφου, τελικά, Ἐσύ ἔχεις
τόν τελευταῖο λόγο στόν κόσμο, στούς ἀνθρώπους καί στόν
ἑαυτό μας, κάνε αὐτό πού ἐμεῖς δέν μπορούμε νά κάνουμε ἄν
καί πολύ τό θέλουμε. “Στό πέλαγος τοῦ ἐλέους σου ρίχνουμε
τήν ἀπόγνωση τῆς ψυχῆς μας”. Ἐλθέ μόνε ἀγαθέ!»**. ❖

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Άρχιμ. Παύλου Έγγλεζάκη

Θεολογία πού δέ λαμβάνει υπόψη της τήν ἐπιστήμη θά καταστῆ πολὺ σύντομα τό λιγότερο ἄσχετη πρὸς τόν κόσμον πρὸς τόν ὁποῖο θέλει νά ἀπευθύνει τή μαρτυρία της. Ἡ ἔκφρασή της θά γίνεται ὄλο καί λιγότερο ἐπισταμένη καί σημαντική, στό τέλος ἡ θεολογία αὐτή θά καταντήσει ἕνα συμπῆλημα ἄγνοιας, μικροψυχίας καί μικρόνοιας.

Ἀπό τήν ἄλλη, ἡ ἐπιστήμη χωρίς τή θρησκεία δέν μπορεί νά ἔχει τήν ἀπαραίτητη γι' αὐτήν κατάφαση καί ἐπικύρωση τοῦ ὑπαρκτοῦ, καί σύντομα θά μεταλλαγεῖ ἀπό γνώση σέ περιφρόνηση, δύναμη, ἀσέβεια, μία ἀπαίσια φθορά τοῦ αἰσθήματος τῆς προσωπικῆς ὑπευθυνότητος καί μία ἀνόσια ἀναισθησία μπροστά στό ὕψιστο καί ἔσχατο ἐρώτημα καί μέλημα τοῦ ἀνθρώπου γιά τό Νόημα καί τό Σκοπό τῆς ὑπαρξῆς του καί τοῦ κόσμου. Ἡ εὐφυΐα θά εἶναι τότε σχεδόν ἄχρηστη σ' αὐτούς πού δέ θά ἔχουν τίποτε ἄλλο ἀπό αὐτήν, καί τό τοξικό δηλητήριο τῆς δύναμης θά τοὺς ὀδηγήσει στήν αὐτοκαταστροφή ἢ στήν αὐτοαχρήστευση. ❖

Τόν Θεό μπορεί νά τόν ἀναζητᾷ μόνον ἐκεῖνος πού Τόν ἐγνώρισε καί ὕστερα Τόν ἔχασε. Κάθε ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ προϋποθέτει κάποια γεύση Του.

Ἅγιος Σιλουανός

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

π. Επιφανίου Θεοδωροπούλου

- Όταν λέτε τήν εὐχή νά στρέφετε τήν προσοχή τοῦ νοῦ σας στήν κάθε λέξη.
- Νά μιλάτε πιά πολύ στόν Θεό γιά τά παιδιά σας, παρά στά παιδιά σας γιά τόν Θεό.
- Προσευχῆσου καί γιά νά μπορέσεις νά προσευχηθεῖς.
- Ὁ Θεός δέν ὑπολογίζει τό μήκος τῆς προσευχῆς ἀλλά τήν θερμότητα.
- Ἐάν ξεκινήσει κάποιος νά προσευχηθεῖ, τότε ὅλες οἱ ἀτομικές, οἰκογενειακές ἢ ἐπαγγελματικές του ἀσχολίες προβάλλουν ἐμπρός του καί τόν διασποῦν. Αὐτό εἶναι ἀπόδειξη ὅτι ὑπάρχει διάβολος καί ὅτι ἡ προσευχή τόν κατακαίει, γι' αὐτό τήν πολεμᾷ. ❖

ἄΝ Ο ἄΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΓΧΩΡΕΣΕΙ ΤΟΤΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Μητροπολίτη Σουρόζ Αντωνίου

Πρίν από αρκετά χρόνια, ήρθε να με δει ένας ηλικιωμένος γύρω στα ογδόντα πέντε. "Ήθελε να με συμβουλευτεί, έπειδή δεν μπορούσε να συνεχίσει να ζει με την αγωνία με την όποια είχε ζήσει για περίπου εξήντα χρόνια. Στόν εμφύλιο πόλεμο της Ρωσίας είχε σκοτώσει τό κορίτσι πού αγαπούσε και πού καί αυτό τόν αγαπούσε. Αγαπούσε ό ένας τόν άλλο πολύ. Σκόπευαν να παντρευτούν, αλλά κατά τή διάρκεια μίας σκοποβολής, αυτή είχε τρέξει ξαφνικά μπροστά από τή γραμμή σκόπευσης καί έτσι ήταν πολύ άργά για να έκτρέψει τή βολή του.

Γιά εξήντα χρόνια δεν είχε μπορέσει να βρει ειρήνη. "Όχι μόνο είχε κόψει τό νήμα μίας ζωής πού του ήταν άπειρα πολύτιμη, αλλά μίας ζωής πού άνθιζε καί πού ήταν έξίσου πολύτιμη καί για τό κορίτσι πού αγαπούσε. Μοῦ είπε ότι προσευχόταν, ζητούσε συγγνώμη από τόν Κύριο, είχε έξομολογηθεί, είχε μετανοήσει, είχε λάβει τήν άφεση καί τή Θεία Κοινωνία - είχε κάνει όλα όσα ή φαντασία του καί ή φαντασία αυτών στους όποιους είχε στραφεί για συμβουλές είχε προτείνει, ποτέ όμως δεν μπόρεσε να βρει ειρήνη.

Μέ μία έμπνευση έντονης καί δυνατής συμπάθειας, του είπα: «Στρέφesai στόν Χριστό πού δεν έχεις δολοφονήσει, στους ιερείς πού δεν έχεις πληγώσει. Γιατί δεν έχεις σκεφτεί

νά στραφεῖς στό κορίτσι πού σκότωσες;».

Ἐξεπλάγη. Δέν μπορεί ὁ Θεός νά συγχωρήσει; Δέν εἶναι ὁ μόνος πού μπορεί νά συγχωρήσει τίς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων πάνω στή γῆ; Καί ὅμως, ἔτσι εἶναι. Τοῦ εἶπα, λοιπόν, πώς, ἂν τό κορίτσι πού πυροβόλησε μπορούσε νά τόν συγχωρήσει, νά μεσολαβήσει γι' αὐτόν, τότε ἀκόμη κι ὁ Θεός δέν θά μπορούσε νά τήν προσπεράσει ἀσυγκίνητος.

Ἦσυχονε, ἔτσι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Θεός τοῦ λέει ὅτι ἡ προσευχή του εἶναι μάταιη. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι μία ἡλικιωμένη γυναίκα, πού τόν φθονεῖ, προσεύχεται ἐναντία στήν προσευχή τοῦ Δανιήλ καί ἔτσι ἡ προσευχή της εἶναι σάν δυνατός ἄνεμος πού σβήνει τή φλόγα τῆς προσευχῆς πού ὁ Δανιήλ ἔλπιζε πώς θά φθάσει στόν οὐρανό.

Αὐτή ἦταν ἡ εἰκόνα πού πιθανῶς μοῦ ἤρθε ὑποσυνείδητα. Τοῦ πρότεινα νά κάθεται μετά τή βραδινή προσευχή καί νά διηγεῖται στήν κοπέλα γι' αὐτά τά ἐξήντα χρόνια πνευματικῆς ἀγωνίας, γιά μία καρδιά πού σπαταλήθηκε, γιά τόν πόνο πού εἶχε ὑπομείνει, καί νά τῆς ζητήσει συγγνώμη καί κατόπιν νά τῆς ζητήσει νά μεσολαβήσει γι' αὐτόν στόν Κύριο νά στείλει εἰρήνη στήν καρδιά του, ἂν, βεβαίως, τόν εἶχε κι αὐτή συγχωρήσει. Τό ἔκανε, καί ἤλθε ἡ εἰρήνη. Ἔτσι μπορεί νά ἐκπληρωθεῖ ὅτι ἔχει μείνει ἀτέλειωτο στή γῆ. Ὅτι ἔχει ἀποτύχει στή γῆ μπορεί νά θεραπευθεῖ ἀργότερα, ἀλλά τό τίμημα μπορεί νά εἶναι πολλά χρόνια πόνου καί τύψεων, δακρύων καί μοναξιᾶς. ❖

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Γέροντα Παναή του ἐκ Λύσης

Γάει ἡ μισή μας ζωὴ σέ ὕπνο. Ζωὴ κοιμισμένη. Πρέπει νά κλέφτουμε κάτι ἀπὸ τὴ νύκτα γιὰ ν' αὐξηθοῦν οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας. Ἡ νύκτα προσφέρεται γιὰ προσευχὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάταση. Δίπλα στήν κούνια τοῦ μωροῦ, μέσα σέ ἐρημοκκλήσια, σέ χώρους ἡσυχους τῆ νύκτα, οἱ ἡσυχαστές, οἱ ἥρωες, οἱ φιλόσοφοι, οἱ ἅγιοι, ψάχνουν νά βροῦν τό γιατί καί τό πῶς. Ὅσοι αἰσθάνονται βαθειά τὴν ἀποστολή τους ἀγρυπνοῦν, γιὰ τό δικό τους καλό. Ἴσως πιό πολύ γιὰ τό καλό ὄλων μας. Ὁ Μ. Βασίλειος ἐργαζόταν ἐντατικά, ὅμως ἀγρυπνοῦσε καί προσευχόταν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε «ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις». Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύκτας ἡ ψυχὴ κατανύσσεται καί δημιουργεῖ...

Πολλές φορές στή σιγὴ τῆς βραδιᾶς ἀπολαμβάνει ἡ καρδιά τούς ψιθυρισμούς τοῦ Πνεύματος. Γίνεται ἕνας δέκτης ἡ ψυχὴ πού ἐλκύει τό ἀνέσπερο φῶς. Σέ ξάγρυπνους τσοπάνηδες ἀποκάλυψε ὁ Θεός τό γεγονός τῆς Γέννησης. Ἦταν ἀγρευλοῦντες πάνω στό καθῆκον τους, καί πρῶτοι ἀξιώθηκαν νά μάθουν ὅτι γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Ἡ ἀγρυπνία καί ἡ ταπείνωση φανερώνουν τά οὐράνια φῶτα. ❖

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΑΓΑΘΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΗΜΑΣ

Σάββα Ἀλεξάνδρου

Ἡτὴν Ὁρθόδοξη Πατερικὴ Γραμματεία τονίζεται ιδιαίτερα τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία διφυῆς ὕπαρξη, δηλαδή εἶναι, πῶς ἀπλά, κράμα ὑλικό καὶ πνευματικό. Ἔτσι, μὲ τὸ σῶμα συνδέονται τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπιβιώσει.

Οἱ θεοφόροι πατέρες ὑποστηρίζουν πῶς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τότε μόνον ἀποτελοῦν τροχοπέδη στὴν πνευματικὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ὅταν ἀπολυτοποιοῦνται. Θὰ πεῖ γι' αὐτὸ ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός στὴ Φιλοκαλία: «Δέν εἶναι κακὸ πρᾶγμα τὸ φαγητό ἀλλὰ ἡ λαιμαργία, οὔτε πάλι τὰ χρήματα, ἀλλὰ ἡ προσκόλλησις σὲ αὐτὰ καὶ ἡ θεοποίησις τους ἀπὸ μέρους μας, μήτε τὰ εὐχάριστα τοῦ κόσμου τούτου εἶναι κατὶ κακὸ ἀλλὰ οἱ ὑπερβολές, οὔτε πάλι τὰ ἐνδύματα, ἀλλὰ γίνονται κακὰ ὅταν μὲ αὐτὰ ἐπιδεικνύουμε τὴ ματαιοδοξία μας, οὔτε τὸ νὰ ἔχει κάποιος ἕνα σπίτι εἶναι κακὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ νὰ ἔχει ἕνα τεράστιο οἰκοδόμημα πολυδάπανο γιὰ νὰ ἐντυπωσιάζει, τότε αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι κακὸ, γιατί ἀποτελεῖ ἔκφραση ἀλαζονείας καὶ ἐπίδειξης».

Ἐπομένως τὰ ὑλικά ἀγαθὰ δέν ἀποτελοῦν ἀνασταλτικὸ παράγοντα στὴν πνευματικὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ γίνεται, εἶναι νὰ προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅσο

μπορεί νά περιορίζει τίς υλικές του ανάγκες. Ὄταν τό καταφέρνει, τότε πιό εύκολα τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ καί ζεῖ αὐθεντικά τήν πνευματική ζωή. Θά πει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Ὁ πιστός ἄνθρωπος καί μέσα στή φτώχεια του εἶναι πλούσιος, ξέροντας ὅτι ἐκεῖνα πού τοῦ χρειάζονται εἶναι ἕνα ρούχο γιά νά ντυθεῖ καί φαγητό γιά νά τραφεῖ νιώθει ἀπόλυτα αὐτάρκης καί ἀνενδεής».

Οἱ πατέρες τῆς Ἀνατολῆς, ἐνῶ δέν ἀποκλείουν τά υλικά ἀγαθά, ὅμως σαφῶς τονίζουν τόν κίνδυνο πού προκύπτει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τά ἀπολυτοποιεῖ. Τότε ἐπισημαίνουν πώς παρεκτρέπεται καί γίνεται ἀλαζόνας καί ἄσπλαχνος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ χρήματος, τῆς ὕλης, προσκολλᾶται, δυστυχῶς, στό πάθος τῆς οἰήσης καί τῆς ἀλαζονείας. Γι' αὐτό ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος τονίζει πώς «τίποτε δέν βοηθᾶ τόν ἄνθρωπο στήν ἀπόκτηση τῆς ἀρετῆς τῆς ταπεινώσης, ὅσο ἡ φτώχεια».

Ἐξάλλου ὁ Μέγας Βασιλείος στό περισπούδαστο ἔργο του: «Εἰς τό καθελῶ μου τάς ἀποθήκας», τονίζει πώς ὁ ἄνθρωπος, τότε μόνο εἶναι σωστός ἀπό πνευματική ἄποψη, ὅταν συνειδητοποιεῖ πώς τά υλικά ἀγαθά πού ἔχει, δέν εἶναι μόνο γιά τόν ἴδιο, ἀλλά καί γιά τούς ἄλλους πού τά στεροῦνται. Συνεχίζοντας δέ τονίζει: «ἄνθρωπε, μιμήσου τή γῆ καί καρποφόρησε ὅπως καί ἐκείνη, γιά νά μήν φανεῖς κατώτερος ἀπό αὐτήν. Ἐκείνη τούς καρπούς πού παράγει δέν τούς κρατᾶ γιά

τόν ἑαυτό της ἀλλά γιά σένα, ἔτσι καί ἐσύ νά μήν τά θές ὅλα δικά σου».

Τέλος, ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, κινούμενος μέσα στό ἴδιο πνεῦμα θά τονίσει πώς «μέ τό δόσιμο ὑλικῶν ἀγαθῶν σέ αὐτούς πού στεροῦνται, ὁ ἄνθρωπος ἐξασφαλίζει τά ἀγαθά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὁ Θεός πολὺ εὐκόλα χαρίζει τή βασιλεία του σέ ἐκείνους πού τήν ποθοῦν. Τήν προσφέρει γιά ἕνα κομμάτι ψωμί στόν πεινασμένο, γιά ἕνα ἀπλό ροῦχο σέ ἕνα ἄνθρωπο πού εἶναι λόγω τῆς φτώχειας του γυμνός, ἀκόμα τήν προσφέρει γιά ἕνα εὐτελές χρηματικό ποσό πού δίνεται σέ ἕνα ἀναγκασμένο ἄνθρωπο». ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Γεροδιακόνου Ραφαήλ Μισιαούλη

ΚΑΙ ἉΓΙΑ Αἰκατερίνη, ἡ πολιοῦχος τοῦ θεοβάδιστου Ὄρους Σινᾶ, γεννήθηκε στήν Ἀλεξάνδρεια τό 294 μ.Χ., τήν ἐποχή πού αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης ἦταν ὁ Μαξιμιανός, ἀπό εἰδωλοατρική οἰκογένεια καί τῆς ἔδωσαν τό ὄνομα Δωροθέα.

Ἀπό νεαρή ἡλικία προσελκύσθηκε στή χριστιανική διδασκαλία, τήν ὁποία μελέτησε, καί, ἀφοῦ ἀσπάσθηκε τόν Χριστιανισμό, ἐργάσθηκε μέ ἔντονη δράση, ὑπομονή καί ἐπιμονή, καί τόν διέδωσε, ἐπιτυγχάνοντας τά μέγιστα λόγω τῆς ρητορικῆς τῆς δεινότητος καί ἀσφαλῶς τῶν πολλῶν τῆς γνώσεων. Ἦταν εὐφυῆς καί φιλομαθής. Μιλοῦσε πολλές γλῶσσες. Σέ ἡλικία δεκαοκτῶ ἐτῶν κατεῖχε τίς γνώσεις τῆς ἑλληνικῆς, ρωμαϊκῆς καί λατινικῆς φιλολογίας καί φιλοσοφίας. Ἦταν ἄρτια καταρτισμένη στά δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Μετά τό βάπτισμά της καί τήν ἔνταξή της στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, εἶδε στό ὄνειρό της τήν Παναγία μετά τοῦ Υἱοῦ της. Ἡ Θεοτόκος τῆς πέρασε δακτυλίδι στό δάκτυλο καί

κατάλαβε ότι δέν πρόκειται γιά ὄνειρο.

“Όταν ἤλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου νά δηλώσει ὑποταγή ἡ Ἁγία στόν αὐτοκράτορα, ἐκείνη παρόλο πού δήλωσε ὑπήκοός του, ἀρνήθηκε τή θυσία στά εἰδῶλα. Ὁ αὐτοκράτορας, τότε, καλεῖ φιλοσόφους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἐνώπιον τῆς Ἁγίας καί ἀρχίζουν νά συζητοῦν προκειμένου νά τῆς ἀποδείξουν τό ἀβάσιμο καί στρεβλό τῶν δοξασιῶν της. Ἡ Ἁγία, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν κομψότητα τοῦ λόγου της καί τά τεκμηριωμένα ἐπιχειρήματά της, «ἐφίμωσε λαμπρῶς» τούς φιλοσόφους, μέ ἀποτέλεσμα νά ζητήσουν νά βαπτισθοῦν εἰς τό ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος.

Ὁ Μαξιμιανός διέταξε νά καοῦν ὅλοι ζωντανοί καί ἡ ἁγία Αἰκατερίνη νά βασανιστεῖ μέχρι θανάτου. Ἀρχικά φυλακίστηκε ὑπομένοντας τίς πιέσεις καί τίς κακουχίες μέ θάρρος καί ὑπομονή πού ἀντλοῦσε ἀπό τή σταθερή της πίστη. “Όταν ἡ Αὐγούστα Φαυστίνα ἔμαθε τό λόγο καταδίκης τῆς Ἁγίας, ζήτησε νά τήν ἐπισκεφθεῖ. Ἔτσι, συνοδευόμενη ἀπό 200 στρατιῶτες ὑπό τόν φρούραρχο Πορφυρίωνα, τήν ἐπισκέφθηκαν μέ ἀποτέλεσμα νά κατηχηθοῦν στό Χριστιανισμό. Ἀκολούθως, ὁ αὐτοκράτορας διέταξε τόν ἀποκεφαλισμό τῆς Φαυστίνας μετά τῆς συνοδείας της. Τέλος, ὁ Μαξιμιανός διέταξε τόν ἀποκεφαλισμό τῆς Ἁγίας. Τά Ἱερά Λείψανα τῆς Ἁγίας βρίσκονται στήν Ἱερά Μονή τοῦ Σινᾶ. ❖

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Μιά στιγμή για πάντα

Γιά τούς σύγχρονους ανθρώπους πού δέν ἔχουν χρόνο, ἀλλά θά ἤθελαν νά διατηρήσουν μία μικρή, ἔστω, καθημερινή σχέση μέ τό Χριστό, γράφτηκε τοῦτο τό βιβλίο ἀπό τόν π. Ἄνδρέα Ἀγαθοκλέους. Προσευχές καί κείμενα, ὅλα μικρά, ὥστε νά γίνεται ἡ προσευχητική μελέτη «μιά στιγμή» ἐπικοινωνίας – κοινωνίας πού θά στοχεύει «για πάντα», στήν αἰώνια σχέση μαζί Του καί διά μέσου Του μέ ὅλο τόν κόσμο.